

The Rebellious Spirit #12 vraag 2,3 en 4
Alle boeddha's zijn gokkers.
16 februari 1987 in het Chuang Tzu Auditorium.

Vraag 2

Geliefde Osho,

Hier bij u te zijn... dorstend en drinkend en dansend... wachtend... voelend... zijnde...verlies ik de afstand, de brug, en het wordt bijna een inspanning om terug te komen naar de dagelijkse gang van leven.... Toch gebeurt het allemaal gemakkelijk. En Osho, zelfs de dankbaarheid smelt in het zachte stromen van stilte. Het doet zo nieuw aan, zo onzegbaar... zo goed... is dit de geurigheid van wat u een open geheim noemt?

Kavisho, deze dans, dit lied, deze extase, deze geurigheid, is zeker wat ik een open geheim noem. Maar er is veel meer: het is slechts het begin, en ik kan je slechts naar het begin brengen; van daaruit moet je dieper in jezelf gaan, absoluut alleen.

Maar dat alleen zijn is niet eenzaam want je bent met zo'n schoonheid omgeven, zo'n vreugde, zo'n gelukzaligheid dat je nooit zult voelen dat je eenzaam bent. Alleen ben je, maar niet eenzaam.

En dit alleen zijn wordt ook een grote vreugde, want het is vrijheid: vrijheid van de menigte, van de massa, van de kerk, van religies, van de politiek – van alles wat vroeger een deel van je leven is geweest. Je hebt jezelf ontdekt. Ik noem het een open geheim omdat het beschikbaar is voor iedereen – en toch is iedereen er onbewust van. Het is zo dichtbij dat je gewoon je hand een beetje dieper moet bewegen in jezelf, en je zult het vinden.

En toch gaan mensen door met in de geschriften van vroeger te zoeken, in filosofieën... en wat ze vinden zijn enkel woorden. Die woorden brengen geen dans voor je mee; die woorden brengen je een soort dood. Die woorden brengen je geen geurigheid, maar slechts de stank van de oude geschriften – verrot. Ze kunnen je mooie systemen geven, maar allemaal zonder enige fundering.

Ik noem het een open geheim omdat het altijd bekend is geweest dat het koninkrijk Gods binnenin je zit. Toch zoekt niemand daar. Misschien ben je bang om God te vinden. Misschien ben je bang om extatisch te zijn, bang om gelukzalig te zijn, bang om liefdevol te zijn – want dit zijn gevaarlijke manieren van leven. Maar omdat ze gevaarlijk zijn hebben ze een vervoering: je hart slaat sneller, je levensvlam brandt helderder; al je momenten worden totaler en meer intens.

Dus noem ik het open omdat het aan iedereen bekend is; en toch noem ik het een geheim omdat niemand het probeert te vinden. Deze woorden zijn tegenstrijdig: "het open geheim." Maar het is de hele geschiedenis van het menselijk bewustzijn: je zult je misschien niet bewust zijn van het feit dat je bang bent voor dingen waar je naar verlangt.

Bijvoorbeeld, iedereen wil liefhebben – maar slechts tot op zekere hoogte. Daaraan voorbij neemt angst je in zijn greep... Want liefde is zo overweldigend dat het lijkt -als je er dieper in gaat- of er geen mogelijkheid is om eruit te komen. Het is zo verpletterend dat het jouw ego doet verdampen, jouw persoonlijkheid – die je met zoveel zorg hebt gecultiveerd, waarvoor je jouw hele leven hebt verspild. Mensen zeggen dat ze extase zouden willen ervaren – maar ze begrijpen het feit niet dat je geen extase kunt ervaren. Slechts wanneer jij verdwijnt is er extase – en erg weinig mensen in de lange, lange geschiedenis van de mensheid zijn in staat geweest om te gokken. Alle Gautam Boeddha's zijn gokkers, want ze gokken op iets onbekends, en zetten op het spel wat ze kennen. De doorsnee wijsheid van de mensheid zegt dat een half brood in je hand beter is dan een heel brood ver weg. Maar de wijsheid van hen die werkelijk weten zegt: riskeer alles voor het onbekende en voor het onkenbare – want je weet niet hoeveel geurigheid en hoeveel vreugde, en hoeveel leven er beschikbaar voor je is. Slechts één stap moet er genomen worden, en dat is bereid te zijn om erin te verdrinken, erin te verdwijnen.

En Kavisho, ik kan het bij jou zien gebeuren. Je bent ernaar op weg... een beetje aarzelend. Ik zie soms dat je precies op de grenslijn staat en dan stop je. Stop niet. Je hebt niets te verliezen. Jouw

persoonlijkheid heeft je niets dan ellende gegeven, je ego heeft je niets dan pijn gegeven. Je mind heeft je niets dan lege gedachten gegeven. Dus er is niets te verliezen. Misschien kun je jouw slaaf zijn verliezen, je ketens, je handboeien, maar ze zijn het niet waard om te bewaren – ze zijn niet jouw sieraden. Zet alles op het spel. Ik heb je gadeslagen, en ik zie dat je tot een punt komt erg dichtbij het open geheim... en dan stop je of je trekt je terug. Het is een natuurlijke vrees, misschien is het teveel, en te plotseling. Maar onthoud, niemand kan er van tevoren klaar voor zijn. Iedereen moet er ingaan zonder enige voorbereidingen, iedereen moet de sprong op een dag wagen, zonder na te denken. Je kunt later denken zoveel als je wilt. Het spreekwoord zegt: bezint eer ge begint. Ik zou je willen zeggen: begin eerst, en bezin dan wat je maar wilt bezinnen. Je bent absoluut vrij om te denken....

Zodra je dichterbij het open geheim komt, creëert de mind angst. Misschien kun je gek worden. Wacht... er verder in te gaan schijnt gevaarlijk te zijn, je kunt je verstand verliezen. Maar wat voor soort gezond verstand heb je? Welke bloemen heeft het je gegeven? En wat voor soort elan heeft het gegeven aan je leven? En welk licht heeft het aan je ogen gegeven? Dus denk niet als je aan de grens komt: waar begint de wereld van het open geheim? Verzamel moed en spring.

In mijn jeugd, net aan de rand van mijn dorp was er een mooie rivier, en dit was mijn vreugde: de hoogste punten te vinden om daar vandaan in de rivier te springen. En toen ze mij zo zagen genieten gingen veel van mijn vrienden met mij mee, en zij zagen dan dat ik had gesprongen en nog steeds leefde, en in de rivier zwom. Ze deden dan elke poging....

De meesten van hen waren Hindoes, en Hindoes hebben een bepaald klein boek, Hanuman Chalisa. Je hebt de apen god en zijn beelden gezien – het is ter ere van de apen god. Men denkt dat als je de Hanuman Chalisa herhaalt, dan word je net zo sterk als de apen god, die zelfs een berg in zijn handen droeg. Ik was verbaasd: ze herhaalden de Hanuman Chalisa en ze verzamelden moed en ze renden heel hard – en precies op de rand stopten ze, alsof er een onzichtbare muur is. Ik zei dan, “Wat is er gebeurd?” Ze zeiden, “Dit is te diep... en je kunt onnodig iets breken of je kunt zelfs sterven.” Maar ik zei, “Je hebt mij zien springen...” Ze zeiden, “We denken altijd dat jij een uitzondering bent.” Ik zei, “Dat is vreemd. Ik heb hetzelfde soort lichaam: waarom zou ik een uitzondering zijn?”

Dat is wat we hebben gedaan met Boeddha, Mahavira, Adinatha, Patanjali, Kabir: we hebben hen in een aparte categorie geplaatst. Ze zijn speciale mensen; wij zijn gewone mensen. Maar zij waren ook gewoon voordat zij de sprong namen. Het is de sprong die hen buitengewoon maakt, niet dat zij buitengewoon waren – en daarom konden springen. De werkelijkheid is juist andersom. En langzaam overtuigde ik deze mensen... een paar van hen sprongen, en ze zeiden, “Er is echt geen probleem. Maar het zag zo er zo angstaanjagend uit... bijna als dood. Maar je bent zo vasthoudend dat wij begonnen te voelen dat wij wel erg laf zijn, bang, dat we helemaal geen leven in ons hebben. Dus we dachten dat we op zijn hoogst dood kunnen gaan – en wat maakt het uit als je dood bent? Er is geen probleem... wij zullen niet hier zijn.

Maar als ze eenmaal sprongen... dan begonnen ze zelfs van hogere pieken te springen. De spoorwegbrug was het hoogste punt aan de oever, en een politieagent stond daar gewoonlijk vierentwintig uur per dag met zijn machinegeweer, omdat die plaats voor zelfdoding werd gebruikt. Na de examens, als ze gezakt waren, gingen ze zelfmoord plegen, iemand was failliet en ging dan zelfmoord plegen.

Toen we van alle andere hoogten gesprongen hadden, ging ik naar de politieman en zei, “Ik ga geen zelfmoord plegen dus hou me niet tegen. Als je me stopt, zal ik zelfmoord plegen!”

Hij zei, “Dit is vreemd. Wat ben je dan aan het doen, als dit geen zelfmoord is?”

Ik zei, “Ik geniet gewoon van het springen. Dit is de beste plaats... en ik heb mijn vrienden meegebracht. Zie je wel.”

Hij zei, “Maar onthoudt, dat niemand het mag weten. En ik ben bezorgd – je kunt wel niet vanwege zelfmoord springen, maar zelfmoord kan wel gebeuren. Zelfs al ben ik hier al zoveel jaar, kon ik nooit aan springen denken.”

Ik zei, "Als je met denken begint... kan niemand springen. Dit is het hele geheim: we denken niet eerst; eerst springen we, en dan denken we."

Hij zei, "Waar is dan denken nog goed voor? Als je gesprongen hebt, heb je gesprongen."

Dus ik vertelde hem, "Je hoeft je niet druk te maken. En je hoeft je machinegeweer niet te gebruiken – dat kan onnodig doden." Hij werd nieuwsgierig en stond me toe te springen terwijl de anderen Hanuman Chalisa reciteerden en stonden te beven, dit was de hoogste plaats. Het was zomer en de rivier was minder diep geworden en de hoogte groter. Maar toen ik sprong en de politieman keek en zag dat ik perfect gelukkig was, en ik naar hem zwaaide, zei hij, "Mijn God! Wat gebeurt er dan met die mensen die zelfmoord plegen? En hij vroeg mijn andere vrienden, "Wat zijn jullie aan het doen?" Ze zeiden, "We reciteren de Hanuman Chalisa en bidden God ons te sparen." En toen sprongen ze een voor een. En je zult verbaasd zijn toen de laatste jongen gesprongen had en de politieman zag dat we allemaal leefden, legde hij zijn geweer weg, reciteerde de Hanuman Chalisa en sprong. En hij zei, "Dit is vreemd, niemand is er gestorven. En ik heb mensen zien sterven..."

Ik zei... "omdat ze wensten te sterven. Voor ons is het een uitdaging van het leven; voor hen was dat het niet."

Het open geheim is een subtiele grenslijn. Iedereen komt er dichtbij en voelt dat als hij een stap verder gaat, hij gek gaat worden. Ik heb Kavisho bijna tot de rand zien komen... en dan zich tegen zien houden. Avirbhava gaat onmiddellijk tot de rand; dan probeert ze mij te stoppen. Ze toont me tot hier ... en niet meer. Ze sluit haar ogen... ze wil me bang maken door haar grote ogen te openen – maar ik kan ook mijn grote ogen openen.

Op een dag was ze zo op de rand: ze werd zo erg bang dat het moment gekomen was, dat ze haar hoofd tussen haar benen deed en haar handen onder haar benen – gewoon om me te vermijden. Ze begint soms te huilen.... Maar daar trek ik me niets van aan; ik ga door met mijn ding te doen!

Gewoon om mij te vermijden zit ze soms aan deze kant, als ze moed verzamelt zit ze aan die kant.

Ja Kavisho, dit is het open geheim. Probeer er vandaag in te gaan. Ik ben hier; wees niet bezorgd. Ik ben er dieper in gegaan dan iemand anders: je wordt niet gek, je wordt niet krankzinnig, je gaat niet dood. Je moet er gewoon een keer ingaan, en dan ben je absoluut ontspannen. Dan kun je er ingaan en uitgaan net zoals je in en uit je huis gaat: je vraagt je nooit af of je eruit moet gaan of niet, of je erin moet gaan of niet.

Jouw innerlijk leven is jouw groter leven. Dood kan aan de buitenkant gebeuren, maar niet vanbinnen. Zelfs als mensen sterven, sterven ze slechts aan de buitenkant; de binnenkant is onsterfelijk.

En gekte gebeurt door denken; gekte gebeurt nooit door niet denken. Dus als het ogenblik komt en de mind is leeg, en alle gedachten zijn verdwenen en je ziet een diepe tunnel in jezelf, kom niet terug. Langzaam gaan mensen: centimeter voor centimeter gaan mensen. Verzamel moed! Ervaar God niet in termijnen: wees niet Amerikaans.

Vraag 3

Geliefde Osho,

U zei een paar dagen geleden dat de echte vernieuwende mens tweehonderd jaar voor zijn tijd komt.

U zei ook dat tijd elastisch is. Heeft u niet juist nu gekozen, nu de wereld tegenover deze chaotische tijden staat, zodat de mens meer ontvankelijk zal zijn voor een radicale verandering? En maakt de steeds sneller groeiende communicatietechnologie in dit opzicht de wereld niet kleiner voor uw boodschap om te verspreiden? Zal het werkelijk tweehonderd jaar duren voordat de mensheid klaar is voor uw visie?

Govindo, we leven in een erg speciale tijd. Er zijn geen tweehonderd jaar beschikbaar. Als de mens mijn boodschap nu niet verstaat, zal er geen mens meer zijn na tweehonderd jaar om te verstaan. Tweehonderd jaar is erg lang; zelfs twintig jaar....

De mensheid is nog nooit op zo'n kritiek moment geweest als vandaag. Er zijn oorlogen geweest – duizenden oorlogen – maar ze gingen nooit al het leven vernietigen. In de oude tijd waren oorlogen bijna net voetbalwedstrijden.

De grootste oorlog in India, Mahabharat, vond ongeveer vijfduizend jaar geleden plaats, en het geeft een idee – want dat is de enige oorlog in India die tot in het kleinste detail is beschreven.

Slechts één familie – twee broers. Een broer die ziek was, had vijf zonen. De andere broer was blind, maar had honderd zonen. Hij moet veel vrouwen gehad hebben – om honderd zonen van een vrouw te krijgen is bijna onmogelijk.

Nu was de vraag: wie gaat er opvolgen? De vijf broers waren erg intelligent, moedig, getraind in vechtkunst. Een van hen was een groot boogschietster, een ander een worstelaar, de oudste was een erg intelligent man. Maar de honderd broers waren allen wat je “deugnieten” kon noemen – dus iedereen wenste dat het koninkrijk naar de vijf broers zou gaan en niet naar deze honderd schavuiten; zelfs zonder macht treiterden ze de mensen al zo erg. Maar ze waren niet bereid om zo makkelijk op te geven, dus de uiteindelijke beslissing moest door oorlog gemaakt worden – wie er wint....

Dit was een familieoorlog, en ze inviteerden al hun vrienden, al hun familieleden – en ze waren allen verwant. De grootvader, ofschoon hij van deze vijf hield, had gekozen om met de honderd te zijn, om de eenvoudige reden dat deze vijf de zonen waren van een zieke man, en een zieke man kon niet regeren, vanwege zijn ziekte. Dus het koninkrijk was in handen van de broer met de honderd zonen gegaan, en om het koninkrijk terug te geven aan de andere partij was niet fair, ofschoon hij van deze vijf hield en hij deze honderd haatte – toch vocht hij met hen mee.

In de avond, als de zon onderging, stopte de oorlog, en mensen gingen naar elkaars kamp. De hele dag doodden zij elkaar, en in de avond speelden zij kaart, en kletsten ze over de gebeurtenissen van de dag. Dat was een totaal ander soort oorlog. De mens was direct betrokken, en alleen de soldaten moesten vechten, niet de burgers. Duizenden oorlogen van dat soort hebben we overleefd.

Maar nu zijn we in een erg uitzonderlijke tijd. Een nucleaire oorlog betekent eenvoudig totale vernietiging – een globale zelfmoord. Niemand zal verslagen zijn, niemand zal overwinnaar zijn: allen zullen dood zijn.

En niet alleen de mens – vogels, dieren, bomen, al wat er op aarde leeft zal dood zijn. En beide grootmachten -- Amerika en de Sovjet-Unie – gaan door met steeds meer nucleaire wapens op te stapelen. De Sovjet-Unie heeft bewezen verstandiger te zijn. Gezien het feit dat we op dit moment zoveel nucleaire wapens hebben dat elk mens zeven keer gedood kan worden—ofschoon het niet nodig is om iedereen zeven keer te doden, een keer is altijd genoeg – heeft de Sovjet-Unie bewezen veel intelligenter te zijn dan Ronald Reagan. Eerst probeerden ze te onderhandelen om dit opstapelen van nucleaire wapens te laten stoppen – het heeft nu geen enkele zin er geld mee te verspillen -- maar Reagan wilde het niet. Dus, uit zichzelf, heeft de Sovjet-Unie maandenlang geen nucleaire wapens meer gecreëerd. Ze zijn gestopt, maar Amerika gaat door met opstapelen....

Het gevaar is zo groot dat als de mens deze eeuw kan overleven, het een groot wonder zal zijn. Dus er is niet zoveel tijd, Govindo. Voor de eerste keer is de toekomst erg kort. Het leek altijd eeuwig te zijn; nu is het op zijn hoogst twintig jaar.

Dus in het leven van ieder van jullie, zal het beslissende moment gaan komen: of de mens begaat zelfmoord of, ziende dat dit een absolute absurditeit is, verandert de mens zijn bewustzijn. Het gebeurt vaak dat onder druk mensen veranderen – en er zal nooit een grotere druk bestaan dan wat er tegenwoordig is.

Het meest aannemelijke is dat de mens door een transformatie heen zal gaan. In dat opzicht komt mijn boodschap op de juiste tijd: dat naties moeten verdwijnen, want het zijn de naties die vechten; dat religies moeten verdwijnen, want het zijn de religies die vechten. Het idee van rassen – van superioriteit en inferioriteit moet verdwijnen, want dat is een van de oorzaken van oorlogen.

Het is een tijd van of de hele aarde vernietigen of al deze arbitraire opvattingen van natie, ras, religie vernietigen, en van de aarde één mensheid maken.

Maar ik ben het op een punt niet met je eens. Je zegt, “Heeft u niet gekozen juist nu te komen, net nu de wereld tegenover deze chaotische tijden staat?”

Ik heb helemaal niets gekozen. Misschien heeft de existentie mij gekozen om een voertuig te zijn om jullie de boodschap te geven – maar ik heb niet gekozen. Ik ben lang geleden verdwenen... en de existentie kan alleen door je spreken als je niet bent. Het is hopen tegen beter weten – maar ik hoop toch dat het gevaar van de globale dood de schok zal zijn die de mensheid wakker maakt. Eén ding is zeker: of de mens gaat sterven of hij gaat veranderen.

Ik denk niet dat de mens zal kiezen om te sterven. Het verlangen om te leven is zo groot... alleen de gedachte al dat de aarde dood is gegaan -- geen bomen, geen mensheid, geen vogels, geen dieren, geen zeedieren.... Het is zo'n grote crisis, want in het hele universum – het is slechts een vermoeden van de wetenschappers dat er leven op vijftig duizend planeten kan zijn, maar er is geen absoluut bewijs. Het is slechts een mathematische en logische conclusie, maar er is geen wetenschappelijk bewijs. Zover als wij weten is alleen deze aarde groen, heeft alleen deze aarde bloemen, heeft alleen deze aarde liefde; alleen deze aarde heeft mensen zoals Gautam Boeddha voortgebracht; alleen deze aarde heeft vogels die zingen, mensen die dansen, mensen die liefhebben. Dit is de enige plaats in de hele wereld waar mensen onderzoeken en zoeken naar waarheid. Om haar te vernietigen – waar helemaal geen enkele reden voor bestaat – is zo'n uiterste stomiteit dat ik niet denk dat de derde wereldoorlog zal plaatsvinden.

En als de derde wereldoorlog niet plaatsvindt, zal dat een grote verandering, een vloedgolf in het menselijk bewustzijn betekenen. We zullen een nieuwe mens zien, die geen Christen is, geen Hindoe, die geen Jood is, die niet Chinees is, die geen Amerikaan is. Als al deze bomen kunnen bestaan zonder Christenen te zijn en zonder Hindoes te zijn; als al deze vogels kunnen bestaan zonder enige grenzen van naties... en als een vogel de grens van India overgaat en Pakistan binnengaat, hoeft hij geen visum, heeft hij zelfs geen paspoort nodig....

Behalve voor de mens is de aarde één. En het is slechts een kwestie van het menselijk bewustzijn te verhogen....

Naties kunnen verdwijnen, religies kunnen verdwijnen, discriminatie kan verdwijnen, en daarmee zal veel troep verdwijnen. Politici zullen van geen nut zijn, priesters zullen helemaal niet nodig zijn, kerken en tempels en moskeeën zullen geen nut hebben. Er zijn miljoenen mensen die geen huis hebben, en God – die gewoon een leugen is – heeft miljoenen huizen voor zichzelf.

We hebben op een krankzinnige manier geleefd, en nu is het een keuze tussen krankzinnigheid en gezond verstand. Als krankzinnigheid wint, dan zal er helemaal geen leven zijn. Als geestelijke gezondheid wint, zal leven voor de eerste keer vrij van alle bijgeloof, alle grenzen, alle verdelingen zijn – één mensheid, één aarde, vrijheid van expressie, vrijheid van beweging, vrijheid te kiezen waar je wenst te leven.

Het is onze aarde.

Vraag 4

Geliefde Osho,

Binnenin mij is er zo'n spanning dat het mijn hart doodt. Ik ken dit al jaren en heb altijd vermeden ernaar te kijken. Ik voel het als ik voor u zit, en het verhindert me om in u te versmelten. In dit Boeddhaveld gebruik ik het om afstandelijk te zijn en gereserveerd, arrogant en vol oordeel over anderen. Ik geef niet om de vrijheid van de vrouw die ik liefheb; maar alleen als ik macht over haar heb, ontspan ik. In mijn werk zoek ik succes en lof, en vergeet de dankbaarheid voor de gelegenheid die mij is gegeven

Osho, ik ben bang dat ik op een dag wakker zal worden enkel om me te realiseren dat het te laat is, dat ik u teleurgesteld heb, deze unieke kans gemist heb die u ons, mij, gegeven heeft. Ja, mijn geliefde beminnelijke meester, ik heb geen andere vraag – alleen deze enorme behoefte me bloot te geven hier aan uw voeten, vragend om uw goddelijke woorden van leiding en licht. Er is zoveel pijn, Osho, en zoveel liefde, ook.

Prashantam, jouw hele probleem is een wil naar macht.

In jouw werk wens je machtig te zijn. Je bent een therapeut, in jouw therapiegroepen wens je machtig te zijn. Zelfs in je liefde wens je macht te hebben over de vrouw waar je van houdt. Teruggebracht tot een enkel punt, wil naar macht is jouw probleem, is jouw gespannenheid. Het is goed dat je het bekend maakte, want elke wond die je onthult begint te genezen. Als je het begrijpt – dat de wil naar macht jouw probleem is – dan is er niets om je zorgen over te maken. Dan moet je het onderzoeken – als eerste waar de wil naar macht vandaan komt. Het ontstaat uit een minderwaardigheidscomplex. Jij bent vast jezelf altijd met anderen aan het vergelijken: iemand is superieur en ik ben inferieur.

Dit is de leer eeuwenlang geweest: dat er superieure mensen zijn en er zijn inferieure mensen; en de hele leer is een leugen. Er zijn alleen unieke individuen – niemand is superieur, niemand is inferieur. Ik zeg niet dat iedereen gelijk is. Laat me dit feit benadrukken: ik geloof niet in gelijkheid, ik geloof in uniekheid. Gelijkheid is een erg armzalig idee, een erg saai idee. “Iedereen is gelijk” geeft een gevoel van matheid. Nee, het afrikaantje en de roos en de lotus zijn niet gelijk, noch zijn pauwen en koekoeken gelijk – maar ze zijn allemaal uniek.

Mensen hebben met het idee geleefd dat of ze zijn allemaal gelijk of ze zijn ongelijk. Ik geef jou een nieuw denkbeeld: gelijkheid, ongelijkheid – beiden zijn twee kanten van dezelfde munt. Gooi die munt totaal weg.

Iedereen heeft een unieke persoonlijkheid van zichzelf; hij is noch superieur noch is hij inferieur. Jij hebt niet gemediteerd. Dit is een van de calamiteiten die met al de therapeuten is gebeurd. Omdat ze in hun therapie groepen mini-goeroes worden, beginnen ze te denken dat het voor hen niet nodig is om te mediteren. Ze beginnen de problemen van anderen op te lossen, en vergeten dat hun eigen problemen wachten om opgelost te worden. Dus begin te mediteren, begin bewust te worden dat je een uniek individu bent, net zoals anderen dit zijn. En als eenmaal dit idee van uniekheid zich in jou vestigt, zul jij jouw oordelende houding laten vallen. Wat valt er te oordelen? – mensen zijn uniek. Het idee van oordelen was deel van de oude filosofie die zegt dat iemand superieur is, iemand inferieur is; iemand is een heilige, iemand is een zondaar. Toen was er zeker sprake van een oordeel: iemand een heilige noemen, dan heb je geoordeeld; iemand een zondaar noemen, dan heb je geoordeeld.

En dit oordelen zal niet alleen over anderen gaan; het zal ook over jou gaan. Als je een heilige ziet, zul je over jezelf oordelen; “ik ben veel minderwaardiger.” En bij je minderwaardig voelen, wens je machtig te worden, aan jezelf bewijzen en aan de wereld dat, “Ik ben niet inferieur.” Met het idee van uniekheid verdwijnen alle oordelen.

Ik word herinnerd aan een erg bekende slager. Zijn roem was dat hij twintig jaar lang de dieren slachtte voor de koning van China – maar hij veranderde nooit van wapens. Zelfs na het gebruik van twintig jaar waren de wapens nog net zo fris, net zo nieuw, als ze op de eerste dag waren. De koning is oud geworden, de slager is oud geworden....

Op een dag wandelde de koning in de tuin. Hij kwam langs de slachterij en zag de wapens zo fris, zo nieuw, en hij vroeg, “Hoe krijg je dit voor elkaar? Je hebt je wapens niet veranderd; je hebt ze zelfs niet gepolijst.”

De slager zei, “Dat is niet nodig – want als ik het dier snijd, is het een meditatie voor me. Ik ben een discipel van een meester, en ik vroeg de meester, “Moet ik mijn beroep van slager opgeven? Hij zei, ‘Waarom? Iemand anders zal het moeten doen, en niemand kan het beter doen dan jij, dus ga er mee door.’ “Ik was geschokt dat een meester die geweldloosheid leerde me niet stopte om slager te zijn. In tegendeel, hij zei, ‘Jij bent zeldzaam en uniek; jij gaat door – maar maak het een meditatie Voor het doden van het dier, zeg tegen hem, ‘Broeder!’ Terwijl je hem doodt, wees dan vol eerbied. Doodt niet uit wreedheid; maar met gratie.’

“En vanwege zijn onderricht – het gracieus zijn, meditatief zijn, en een eerbied voor leven – zal het dier wat geslacht wordt niet vechten, zich niet verzetten, niet proberen te ontsnappen. Hij staat mijn wapens toe zonder enige wrijving. Daarom zijn de wapens net zo nieuw, even fris, even glanzend gebleven als ze op de eerste dag waren. Ik dood zeker, maar met een hart, met liefde.”

Er waren andere slagers in het paleis, en zij konden niet geloven hoe hij dit voor elkaar kreeg.

En zij zagen dat hij eerst het dier omhelsde, het dier kustte, tegen het dier sprak; tegen hem zei, "Zelfs als ik je niet dood, zal iemand anders het doen. Het is beter dat ik het doe, want ik kan je doden met diepe eerbied, compassie, liefde, dus is het geen gevecht tussen jou en mij. Sta het toe, zodat je geen pijn lijdt. Probeer niet te ontsnappen."

Deze eenvoudige slager werd later een groot meester. Hij zei gewoonlijk tegen de mensen, "Ik weet niet erg veel. Alles wat ik weet is dat als je liefhebt, begrijpt zelfs een dier het, en is hij bereid – omdat je van hem houdt – zelfs door jouw handen vol vreugde te sterven."

Hij had zijn meester gevraagd, "Veroordeelt u mij niet omdat ik iets zondigs doe?"

De meester zei, "Zij die oordelen begrijpen het leven niet. Iemand moet een slager zijn, iemand moet hout gaan hakken; iemand moet een dief zijn – want mensen gaan door met geld te verzamelen."

De dief is niets anders dan een praktische socialist.

Een intens begrip zal je een niet oordelende benadering geven; dan is er niemand een zondaar en niemand een heilige. Dan is het hele punt: als je een zondaar bent, wees zo totaal en intens een zondaar als mogelijk is – want wat uiteindelijk telt is totaliteit en intensiteit. Als je een heilige bent, wees dan niet halfhartig, wees totaal en wees het intens, want dat is het wat uiteindelijk telt: Niet wat je deed, maar hoe je het deed – meditatief, stil.

Prashantam, je hoeft niet bang te zijn dat er een dag komt dat je zult realiseren dat het te laat is. Het is nooit te laat. Zelfs als je het realiseert bij je laatste ademhaling – dat is genoeg. Een enkel ogenblik van begrip weegt veel zwaarder dan een heel leven van onbegrip; een enkel ogenblik van begrip wist een heel leven van onbegrip uit – dus het is nooit te laat. En maak je geen zorgen dat je op een dag misschien voelt dat je mij teleurgesteld hebt. Je kunt mij niet teleurstellen – niemand kan dat omdat ik geen verwachtingen van je heb. Ik accepteer je zoals je bent, en ik zal je altijd accepteren zoals je bent. Ik heb geen oordelen, hoe kun je me dan teleurstellen? Maar dit is waar je eeuwenlang toe geconditioneerd bent: de vader zegt tegen de zoon, "Stel me niet teleur." Ze hebben verwachtingen dat je op een bepaalde manier moet zijn; dat je succesvol zou moeten zijn.

Wat je ook kunt doen, doe het totaal, doe het intensief.

Maar je kunt me niet teleurstellen, ik heb geen verwachtingen; je kunt me niet frustreren. Ik heb op zoveel mensen jarenlang gewerkt, en dan scheiden zich onze wegen. Ik zeg niet tegen hen dat ze me verraden hebben, ik zeg eenvoudig dat onze wegen zich scheiden want er is geen kwestie van verraad. Ik heb nooit om loyaliteit gevraagd, dus hoe kan ik zeggen dat ze me verraden hebben? Het leven bracht ons gewoon op een punt waar we samen konden zijn.

Mijn hart is nog steeds vol zegeningen voor al degene die hun eigen weg zijn gegaan. Waar ze ook zijn, mijn zegen zal hen volgen als een schaduw.

Oké, Vimal?

Ja, Osho.